

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupeného Mgr. Štěpánem Janáčem, advokátem, se sídlem Praha 1, Na Poříčí 12, PSČ 115 30, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor veřejné dopravy, se sídlem Praha 1, nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, PSČ 110 15, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. března 2010, č. j. 11/2010-190-TAXI/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. března 2013, č. j. 11 A 105/2010 - 62,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Dne 28. ledna 2009 poskytl žalobce jako provozovatel a řidič taxislužby přepravu dvěma zaměstnancům Magistrátu hlavního města Prahy. Po ukončení jízdy žalobce cestujícím nevydal doklad o zaplacení jízdného z tiskárny taxametru, ale ručně psaný doklad. O uskutečněné jízdě byl na místě sepsán kontrolním pracovníkem Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravy protokol č. T/08128/DE ze dne 28. ledna 2009, který žalobce podepsal. Ve vyjádření do protokolu žalobce mj. uvedl, že „*zákazníci účtenku striktně odmítli. Po vystoupení ... jsem si chtěl vyjet účtenku pro dokladování (což je mou povinností), ovšem taky mě oslovila Policie ČR a já ve „zmatku“, že jsem v zákazu zastavení, omylem jízdu vymáčkł, a proto jsem tedy původní účtenku již vyjet nemohl.*“ Ve svém vyjádření k oznámení

o zahájení správního řízení, doručeném Magistrátu hlavního města Prahy dne 22. května 2009, žalobce uplatnil tvrzení, že v době po ukončení přepravy se na tiskárně taxamtru vyskytla závada, zapříčiněná zřejmě souběžnou instalací navigačního zařízení, která znemožnila tisk dokladu.

[2] Dne 16. listopadu 2009 rozhodl Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravy rozhodnutím č. j. MHMP 897685/2009/DOP-T/Dc tak, že žalobce jako provozovatel taxislužby porušil § 21 odst. 3 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. června 2010, ve spojení s § 15 odst. 1 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. dubna 2013, neboť cestujícím nevydal stvrzenku z tiskárny taxamtru, ale ručně psaný doklad o zaplacení jízdného, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 31. května 2012. Žalobce dále porušil § 21 odst. 11 písm. a) zákona o silniční dopravě ve znění účinném do 30. května 2013 ve spojení s § 13 písm. d) vyhlášky, kterou se provádí zákon o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. dubna 2013, tím, že nebyl ve vozidle umístěn průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. dubna 2013, za což byla žalobci uložena pokuta ve výši 85 000 Kč.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 2. prosince 2009, o kterém žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 11. března 2010 č. j. 11/2010-190-TAXI/3 tak, že zrušil výrok o spáchání deliktu dle § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. června 2010, v části, že nebyl ve vozidle umístěn průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, a řízení zastavil. Část výroku o správním deliktu spočívajícím v nevydání stvrzenky z tiskárny taxamtru formulačně změnil a ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Žalobci uložil pokutu ve výši 70 000 Kč. Při stanovení výše pokuty přihlédl odvolací orgán ke kritériím uvedeným v § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ze dne 28. dubna 2010 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterou městský soud rozsudkem ze dne 7. března 2013 č. j. 11 A 105/2010 - 62 zamítl. Dle názoru městského soudu je odpovědnost za porušení povinnosti dle § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. června 2010, povinností objektivní. Pokud cestujícímu není ihned po ukončení jízdy vytištěn doklad z taxamtru, nelze se z této odpovědnosti vyvinit. Bylo tedy na žalobci, aby si zajistil řádné fungování všech přístrojů tak, aby mohl splnit zákonem stanovené povinnosti a vydat zákazníkovi příslušný doklad, a nikoliv rukou psané potvrzení, jehož existenci žalobce nepopírá. Výše uložené sankce zcela odpovídá závažnosti jeho jednání vzhledem k protispoločenské povaze deliktu, jehož se žalobce dopustil. Žalovaný nepochybil vzhledem ke skutečnosti, že žalobce námitky o likvidačním charakteru uložené pokuty ve správním řízení neuplatnil. Žalobce též podle § 78 odst. 2 s. ř. s. městský soud žádal o moderaci uložené pokuty. Tomuto návrhu městský soud nevyhověl, neboť za účelem hodnocení přiměřenosti sankce byl nucen hodnotit rovněž maximální rozsah zákonné sazby vyjadřující závažnost protiprávního jednání. Vzhledem ke skutečnosti, že výše uložené sankce je méně než desetina zákonné sazby, nelze v této věci dovodit splnění podmínek pro moderaci. Na tomto závěru nemohly nic změnit ani

žalobcem dodatečně doložené doklady o jeho majetkových poměrech, neboť je to pouze jedno z možných hledisek při úvaze o tom, zda jde či nejde o pokutu zjevně nepřiměřenou.

II.

Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. První kasační námitka stěžovatele spočívala v nesouhlasu s právním názorem městského soudu o objektivním charakteru odpovědnosti za porušení § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě. Pokud se na taxamtru vyskytla závada, která znemožnila tisk dokladu, bylo dle stěžovatele dostatečné, pokud řidič měl zajištěny podmínky pro vydání stvrzenky v podobě nainstalovaného taxamtru a v případě poruchy vydal doklad o výši jízdného, který byl ručně psaný. Dále měl správní orgán při stanovení výše pokuty přihlédnout k okolnostem případu, zejména ke skutečnosti, že k nevydání stvrzenky v tištěné podobě došlo pod vlivem technické závady, nikoliv jednáním žalobce, tím méně jednáním úmyslným, a rovněž ke skutečnosti, že cestujícím nevznikla žádná škoda, neboť účtovaná cena byla v souladu s cenovým předpisem. Další námitka spočívala v nesouhlasu s nezohledněním majetkových poměrů stěžovatele ve vztahu k likvidačnímu charakteru pokuty správním orgánem, resp. neuplatněním moderačního práva městským soudem dle § 78 s. ř. s.; podle stěžovatele měl uloženou pokutu moderovat (změnit) přímo Nejvyšší správní soud.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 22. července 2013 uvedl, že správní delikty v zákoně o silniční dopravě jsou založeny na principu objektivní odpovědnosti za výsledek, neboť k naplnění jejich skutkové podstaty se nevyžaduje zavinění. Pokud by skutečně bylo prokázáno, že nevydání dokladu o zaplacení z tiskárny taxamtru bylo způsobeno náhlou a neočekávatelnou poruchou taxamtru, bylo by možné o absenci materiálního znaku deliktu a jeho nesankcionovatelnosti uvažovat. Avšak žalovaný ani městský soud tomuto tvrzení neuvěřili, neboť v tvrzeních žalobce existují podstatné rozpory. Dále nebyla prokázána žádná existence polehčujících okolností. Navzdory v žalobě uplatněnému tvrzení o „likvidační“ povaze pokuty, žalobce tuto námitku neuplatnil v žádném z řízení před správními orgány. Ani z objektivního, ani ze subjektivního hlediska není povaha uložené sankce likvidační.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., byv vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Ačkoliv stěžovatel kasační důvod výslovně neoznačil, z obsahu jeho námitek vyplývá, že žádá posouzení z hlediska kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném právním posouzení právní otázky městským soudem. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud níže vychází z hmotněprávní úpravy ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí.

[8] Skutková podstata nyní projednávaného deliktu je stanovena v § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě tak, že dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 750 000 Kč dopravci, který poruší § 21. Povinnost stanovená v § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě je vyjádřena následovně: *„provozovatel taxislužby je povinen zajistit, aby řidič při výkonu taxislužby používal taxametr uvedený v odst. 2 a po ukončení jízdy bez vyzvání vydal cestujícímu nepoškozený a čitelný doklad o výši jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru.“*

[9] Ustanovení § 21 je následně konkretizováno vyhláškou č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě (dále jen „vyhláška“). Podle § 15 odst. 1 *in fine* vyhlášky provozovatel taxislužby zajistí, aby řidič doplnil doklad o výši jízdného o údaje stanovené v odstavci 2 písm. h) a n). Podle § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě je provozovatel taxislužby povinen zajistit, aby k provozování taxislužby bylo užito pouze vozidel úplně vybavených a označených předepsaným způsobem. Dle § 15 odst. 2 vyhlášky doklad o výši jízdného musí obsahovat alespoň a) číslo dokladu, b) obchodní firmu, popřípadě název u právnické osoby nebo obchodní firmu, popřípadě jméno a příjmení, případně odlišující dodatek u fyzické osoby, c) identifikační číslo provozovatele taxislužby, pokud bylo přiděleno, d) státní poznávací značku vozidla taxislužby, e) evidenční číslo vozidla taxislužby, f) výrobní číslo taxametru a paměťové jednotky, g) datum jízdy, h) výchozí a cílové místo přepravy, i) čas odjezdu a příjezdu, j) číslo použité sazby včetně všech dílčích položek, z nichž je výsledná sazba složena, k) počet ujetých km, l) cenu za poskytnuté služby, m) jméno a příjmení řidiče, n) podpis řidiče.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve uplatnil námitku nesprávného právního posouzení přiměřenosti pokuty ve vztahu ke skutečnosti, jakým způsobem byla naplněna skutková podstata nyní projednávaného deliktu. Dle názoru stěžovatele povinnost provozovatele taxislužby spočívá (pouze) v zajištění schváleného taxametru ve vozidle a učinění úkonu směřujícího k vytištění stvrzenky pro cestujícího řidičem, tj. zadání požadavku na výstup z tiskárny taxametru s ohledem na výskyt závady na tiskárně taxametru. Při zohlednění výše sankce tak mělo být přihlíženo k tvrzení stěžovatele, že doklad ve formě výstupu z tiskárny taxametru nevydal neúmyslně z důvodu náhlé poruchy na taxametr.

[11] Tento výklad stěžovatele neobstojí, neboť zcela odporuje účelu daného zákonného ustanovení. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře konstantně uvádí, že nezajištění vydání dokladu o zaplacení jízdného z tiskárny taxametru představuje jedno z nejzávažnějších porušení předpisu, jakého se může provozovatel taxislužby dopustit (srov. např. rozsudek ze dne 17. prosince 2003 č. j. 3 As 24/2003-72, publ. pod č. 344/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 8. června 2005 č. j. 3 As 51/2004-72). Doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru není samoučelný, ale slouží především cestujícímu k tomu, aby mohl sám přezkontrolovat, zda mu taxislužba byla poskytnuta řádně, zejména zda řidič taxislužby nejel z výchozího do cílového místa nedůvodně delší trasou, zda účtovaná cena odpovídá počtu ujetých kilometrů a cenovým předpisům, jakož i k uplatnění případných nároků na vydání bezdůvodného obohacení, náhrady škody apod. Nevydání dokladu se totiž zpravidla neděje samo o sobě, ale s cílem zakrýt jiné protiprávní jednání, ať již to má být zastření porušení cenových předpisů, ale i porušení daňových předpisů, neboť záznam z tiskárny taxametru, jakož i denní hodnoty o dopravě

vozidla zaznamenané na paměťové jednotce jsou jiným dokladem sloužícím k přehledu o stavu hospodaření a majetku nebo k jeho kontrole podle zvláštního právního předpisu (srov. již cit. rozsudek č. j. 3 As 51/2004-72). Uvedené nežádoucí jednání tak může v nejzávažnějších případech vést dokonce i k trestněprávní odpovědnosti provozovatele taxislužby (srov. § 125 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, účinného do 31. prosince 2009, resp. § 254 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů). Odpovědnost provozovatele taxislužby podle shora uvedených ustanovení je proto s ohledem na chráněné zájmy koncipována objektivně, bez ohledu na zavinění, což ostatně vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudku ze dne 16. června 2006 č. j. 4 As 30/2005-55. Toto řešení je ostatně i logické, neboť přestože v nyní projednávaném případě jsou řidič i provozovatel taxislužby jedna a ta samá osoba, v jiných případech je na základě daného ustanovení provozovateli taxislužby objektivně, bez ohledu na zavinění řidiče, řidičovo jednání přičítáno (srov. doslovné znění § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě).

[12] Nadto Nejvyšší správní soud shodně se správními orgány a městským soudem považuje tvrzení žalobce o náhlé závadě na taxametu, resp. tiskárně taxametu, na kterých stěžovatel založil svoji argumentaci, za účelová, nekonzistentní a vzájemně rozporná. Žalobce nejprve v protokolu o kontrole ze dne 28. ledna 2009 č. T/08128/DE uvedl, že *„zákazníci účtenku striktně odmítli. Po vystoupení ... jsem si chtěl vyjet účtenku pro dokladování (což je mou povinností), ovšem taky mě oslovila Policie ČR a já ve ‚zmatku‘, že jsem v zákazu zastavení, omylem jízdu vymáčkl, a proto jsem tedy původní účtenku již vyjet nemohl.“* Tvrzení o poruše tiskárny žalobce do kontrolního protokolu v přítomnosti kontrolora neuplatnil. Následně stěžovatel ve vyjádření k oznámení o zahájení správního řízení doručeného Magistrátu hlavního města Prahy dne 22. května 2009 uvedl, že *„shodou okolností se však v době po ukončení přepravy uvedených cestujících vyskytla na tiskárně závada, zapříčiněná zřejmě souběžnou instalací navigačního zařízení, která znemožnila tisk dokladu. Z tohoto důvodu byl [stěžovatel] nucen vydat doklad ručně psaný, který ovšem obsahoval všechny požadované náležitosti“*. Ve výpovědi založené na č. l. 13 správního spisu svědek T. M. k dotazu, zda stěžovatel odůvodnil vydání ručně psaného dokladu, do protokolu uvedl, *„to si přesně nepamatuji, ale mám za to, že pan řidič se vyjádřil ve smyslu, že má rozbitou tiskárnu a novou si kupovat nehodlá, nebo něco v tom smyslu.“*

[13] K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel byl v řízení před správními orgány poučen o možnosti navrhopvat důkazy a činit i jiné návrhy (srov. č. l. 6 správního spisu, č. l. 14 správního spisu). Přesto stěžovatel nedoložil ani nenavrhл jediný důkaz, kterým by svá tvrzení v průběhu správního řízení jakkoli doložil. Stěžovatel v řízení před správními orgány zpochybnil, že při prováděné kontrole dne 28. ledna 2009 vydal neúplný ručně vypsáný náhradní daňový doklad neobsahující všechny náležitosti s označením jiného dodavatele „FA. TAXI J. T.“ (tento doklad byl připojen ke kontrolnímu protokolu na č. l. 3 správního spisu), a naopak tvrdil, že vydal úplný ručně psaný doklad obsahující veškeré zákonné náležitosti. Tento řádný doklad však stěžovatel v průběhu řízení nedoložil a v žalobě vysvětloval, že tvrzený doklad, ani jeho kopii nemá (srov. č. l. 10 spisu městského soudu), neboť od okamžiku vystavení s tímto (jediným) dokladem disponoval výlučně žalovaný. Pro posouzení naplnění skutkové podstaty předmětného deliktu je však toto tvrzení, bez ohledu na jeho spornou pravdivost (náhradní daňové doklady jsou běžně

používány ve formě průpisných dvojlistů za účelem vedení řádné účetní a daňové evidence), nedostačující.

[14] V nyní projednávaném případě bylo naopak z protokolu o kontrole č. T/08128/DE, zaprotokolovaných svědeckých výpovědí (č. l. 12 a 13 správního spisu) jakož i stěžovatelem uváděných tvrzení (č. l. 8 správního spisu) spolehlivě zjištěno, že stěžovatel po ukončení přepravy dne 28. ledna 2009 nevydal doklad o zaplacení jízdného jako výstup z tiskárny taxamtru, ale po ukončení přepravy vydal doklad o zaplacení ručně vypsany. Z takto zjištěného skutkového stavu věci vycházel správní orgán, jakož i městský soud, přičemž oba tyto orgány správně dovodily, že stěžovatel se prokazatelně dopustil deliktu podle § 35 odst. 3 písm. h) ve spojení s § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě, aniž by bylo nutno zkoumat (i ve vztahu ke stanovení výše sankce), zda stěžovatel takto činil úmyslně či z nedbalosti. Tato kasační námitka proto neobstojí. I kdyby bylo pravdivé tvrzení stěžovatele o poruše tiskárny taxamtru, nemělo by to vliv na objektivní odpovědnost stěžovatele za správní delikt, a to i v případě, že by k poruše tiskárny taxamtru došlo náhle v průběhu jízdy; stěžovatel měl v takovém případě možnost jízdu neúčtovat, a vyhnout se tak naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

[15] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, dle které měl správní orgán přihlédnout ke skutečnosti, že cestujícím nevznikla žádná škoda, neboť účtovaná cena byla v souladu s cenovým předpisem. Jak správně uvedl v napadeném rozsudku městský soud, správní orgán musí při určování výše sankce vycházet z charakteru konkrétního protiprávního jednání. Stěžovatelovo protiprávní jednání spočívalo ve skutečnosti, že nebyl vydán doklad o zaplacení jízdného jako výstup z tiskárny taxamtru, nikoliv v porušení cenových předpisů, které by bylo samostatným deliktem. Uvedený stěžovatelem spáchaný skutek již sám o sobě ohrožuje zájem společnosti na řádném provozování taxislužby a řádné evidenci uskutečněných jízd (srov. odst. [11] odůvodnění tohoto rozsudku), proto hodnocení výše škody není při stanovení sankce za tento delikt případné.

[16] Pokud jde o výši udělené pokuty, Nejvyšší správní soud připomíná, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 70 000 Kč za delikt spočívající v nezajištění vydání dokladu o zaplacení jízdného z tiskárny taxamtru. Uvedený delikt představuje jedno z nejzávažnějších porušení zákona o silniční dopravě, jakého se může provozovatel taxislužby dopustit, což je ostatně vyjádřeno i rozpětím horní hranice zákonné sazby ve výši 750 000 Kč. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vzhledem ke shora uvedenému a skutečnosti, že uložená pokuta činila devět procent zákonné sazby, nelze na uloženou pokutu pohlížet jako na nepřiměřeně přísnou.

[17] Následně Nejvyšší správní soud přistoupil k vypořádání námitky stěžovatele o nezohlednění osobních a majetkových poměrů stěžovatele při ukládání sankce.

[18] Co se týče zohlednění osobních a majetkových poměrů pachatele, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. dubna 2010 č. j. 1 As 9/2008-133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS, dospěl k závěru, že správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je k těmto skutečnostem povinen přihlédnout tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít

likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží (bod 27 cit. usnesení). „*Tam, kde zákon s poměry pachatele jako se zvláštním hlediskem pro určení výše pokuty nepočítá, měla by informace o majetkové situaci pachatele působit jako ‚záchranná brzda‘, tedy zmíněný korektiv, který ustupuje do hry spíše výjimečně, a to až ve chvíli, kdy brozí natolik vysoká pokuta, že by mohla mít pro pachatele správního deliktu z ústavního hlediska nepřijatelný likvidační charakter*“ (tamtéž, bod 30). Podmínkou pro uplatnění uvedeného názoru je tedy skutečnost, že pochybnost o likvidačním charakteru pokuty v řízení před správním orgánem vyjde najevo.

[19] Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při stanovení výše sankce k osobním a majetkovým poměrům pachatele nepřihlédl, což ostatně odpovídalo dobové judikatuře, změněné až vydáním rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 1 As 9/2008-133. Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že aktuální judikatura správních soudů připouští zrušení správních rozhodnutí vydaných před vydáním rozhodnutí rozšířeného senátu i v situaci, kdy účastník řízení na likvidační charakter pokuty v řízení vůbec nepoukázal. Pro aplikaci této judikatury však pochybnost o možném likvidačním účinku sankce musí vyplývat ze skutečností známých správnímu orgánu ze spisu, popř. být zjevná z obecné výše stanovené pokuty (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. května 2011 č. j. 2 Afs 32/2011-74 či ze dne 29. srpna 2011 č. j. 8 Afs 17/2011 - 85). Tak tomu však v nyní projednávaném případě nebylo, neboť stěžovatel nejen likvidační charakter pokuty nenamítal, ale tato skutečnost nevyplývala ani z celkové výše uložené pokuty, ani z obsahu správního spisu. Ve vztahu k uvedenému neobstojí ani námitka stěžovatele, že likvidační charakter nenamítal, neboť by tím přiznával spáchání deliktu. K uvedenému Nejvyšší správní soud uvádí, že je zcela běžnou praxí uvádět argumenty *ad eventum*, což stěžovatel neučinil.

[20] Za rozhodující v předmětné věci Nejvyšší správní soud považuje skutečnost, že uložená pokuta je nízká a ani ve vztahu k osobě stěžovatele nemá likvidační charakter [srov. též bod 44 nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 14/09 ze dne 25. října 2011 (N 183/63 SbNU 117; 22/2012 Sb.)]. Nejvyšší správní soud připomíná, že uložená sankce musí pro pachatele představovat negativní důsledek jeho protiprávního jednání a odrážet závažnost a společenskou nebezpečnost spáchaného deliktu, neboť jedině tak může mít požadovaný represivní i výchovný účinek. Nejvyšší správní soud pak přisvědčil závěru městského soudu, že pokuta ve výši 70 000 Kč je sice citelným zásahem do hospodaření stěžovatele, nejedná se však o částku, která by mohla znemožnit podnikání stěžovatele či jinak zásadním způsobem ovlivnit jeho osobní poměry, zejména s ohledem na možnost hrazení této sankce ve splátkách.

[21] Ve vztahu k neuplatnění moderačního práva soudem dle § 78 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že nelze zaměňovat pojmy „přiměřenost“ a „likvidační charakter“

sankce. Moderační právo soudu, jež je obecně vnímáno spíše jako výjimečný institut, má místo toliko tam, kde jde o postih zjevně nepřiměřený. O zjevnou nepřiměřenost se s v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu jedná pouze tehdy, pokud má kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 Afs 1/2012-36 ze dne 3. dubna 2012). Zároveň o zjevně nepřiměřenou výši sankce se nejedná v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. srpna 2003 sp. zn. 6 A 96/2000, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud kasační námitce stěžovatele nepřisvědčil, neboť v souladu se shora uvedenými závěry o přiměřenosti pokuty shodně s městským soudem neshledal, že by byl i přes žalobcem dodatečně doložené důkazy o stěžovatelových majetkových poměrech důvod pro uplatnění tohoto institutu dán.

[22] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že městský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu